Hlavním cílem této práce je analýza jednoho z českých diskurzních markerů, výrazu vždyť, jak po stránce synchronní, tak diachronní. V kontextu této analýzy jsou diskutovány otázky lingvistické metodologie.
Důraz je kladen převážně na jeho sémantické aspekty, k jejichž popisu byla zvolena metoda NSM (Natural Semantic Metalanguage). NSM umožňuje popsat význam funkčních slov v přirozeném jazyce, který umožňuje přesně vystihnout funkci výrazu, aniž by musel výzkumník používat obtížně srozumitelnou odbornou terminologii. Výsledná definice vždyť je porovnána s popisem vždyť, který je uváděn ve slovnících českého jazyka, jejichž autoři, na rozdíl od mého přístupu v této práci, popisují význam výrazu jako polysémní. Kromě sémantiky je pak malá část kapitoly věnována i ostatním vlastnostem vždyť, např. jeho fonetické realizaci.
V diachronní analýze je formulována hypotéza o vzniku výrazu vždyť z původně časového vždy, který je vysvětlen skrze pragmatické konverzační implikatury. To dokládají příklady vždy z nejstarších dostupných českých literárních dokladů. Následně je popsán význam vždyť v nejstarší češtině, přičemž pojednání dalšího vývoje bylo pro nedostatek dat nemožné.
Práce má zejména poukázat na nesmírně komplikovanou problematiku popisu diskurzním markerů, stejně jako na důležitost výběru vhodné metodologie a obecné problémy sémantiky a lingvistiky.